

Βιασμός...

... του χώρου, της ιστορίας, της παράδοσης. Με τσιμεντόπλακες κι ασφαλτικό. Στην οδό Χατζηγεωργάκη, δίπλα ακριβώς απ' το ομώνυμο αρχοντικό που ανακαινίζεται σαν στοιχείο μοναδικό της ιστορικής μας παράδοσης, σ' ένα στενάκι που θα έπρεπε πρώτο να περιληφθεί στους πεζόδρομους.

Αναρωτιέται κανείς ποια η χρήση της τσιμεντόπλακας στη θέση του πεζοδρομίου και ποια η αναγκαιότητα της ασφάλτου στο δρόμο. Μήπως είναι τέτοια η κυκλοφοριακή ροή σ' ένα δρομάκι πλάτους δυόμισι μονάχα μέτρων, όσο για να χωρεί ένα γαϊδούρι με το σαμάρι, που επέβαλλε την ασφαλτόστρωση του μικρού στενού ή οι λιγοστοί κάτοικοι της γειτονιάς δεν θα μπορούσαν να εξυπηρετηθούν αν στη θέση της ασφάλτου χρησιμοποιούταν η πέτρα, με την ασύγκριτη ομορφιά και το τέλειο δέσιμο με τον συγκεκριμένο χώρο. Κι η τσιμεντόπλακα στη θέση του φανταστικού πεζοδρομίου δεν μπορεί ν' έχει χρησιμότητα άλλη εκτός από τον εγκιβωτισμό της ασφάλτου (που κι αυτό μπορούσε να γίνει πολύ πιο διακριτικά). Καμιά η λειτουργική σημασία της κι αρνητικό το αισθητικό αποτέλεσμα με την αντιπαράθεση που γίνεται στη σύγκριση με την παραδοσιακή πέτρα του τοίχου.

Κι έρχεται σαν τελικό αποτέλεσμα ο Βιασμός κι η διατάραξη της αισθητικής αρμονίας, σ' ένα χώρο που έχει γίνει αποδεκτός σαν μοναδικό δείγμα της πολιτιστικής μας παράδοσης και κληρονομιάς, στον κεντρικότερο πυρήνα της παλιάς πόλης.

Ιδιαίτερα το στενό της οδού Χατζηγεωργάκη ήταν αδύνατο να μην προκαλέσει οποιοδήποτε καθαρό μάτι να το περάσει, να το παρατηρήσει, να ξεψαχνήσει κάθε γωνιά του, να το κρατήσει στη μνήμη σαν ένα χώρο όπου αργότερα στο επίπεδο του υπερβατικοί θα προστεθούν οι κραδασμοί από τη μεσαιωνική πόλη, την πόλη της Ενετοκρατίας, την Τουρκοκρατούμενη και βάλει. Τελεία και πούλα όμως για τούτα. Η πρακτικότητα του σημερινού θαύματος επέβαλλε να «ωραιοποιηθεί» και η οδός Χατζηγεωργάκη. Με τον χειρότερο δυνατό τρόπο, τα χειρότερα μέσα κι εντελώς αχρείαστα για τη συγκεκριμένη περίπτωση.

Δικαιολογημένο παρουσιάζεται το ερώτημα αν θα μπορούσε ν' αλλάξει η κατάσταση, ας είναι κι εκ των υστέρων. Το ξήλωμα των κατασκευών δεν φαίνεται να 'ναι φοβερή υπόθεση. Έστω κι αν αυτές έχουν ήδη ολοκληρωθεί. Αν υπάρχει η απόφαση, ικανότητα αναγνώρισης κάποιου λάθους, κι ένα επιπλέον κονδύλι, πέρα από κείνο που δαπανήθηκε για την (περιττεύουσα) ασφαλτόστρωση. Η κοινή γνώμη μπορεί να δείξει κατανόηση και να συγχωρέσει. Ποτέ η ευθύτητα δεν είναι δυνατό να προκαλέσει κατακραυγή, παρά μόνο σωστή κριτική, που είναι απαραίτητη για να γίνεται παραδειγματισμός και ν' αποφεύγεται επανάληψη των σφαλμάτων.

Άμεσα αναφύεται τέλος το θέμα της περιβαλλοντικής πολιτικής για την οποία γίνεται θόρυβος και φασαρία και τονίζεται η άποψη πως τίποτε δεν μπορεί να ιδωθεί σαν μονάδα παρά μόνο σε σχέση μ' ένα ευρύτερο σύνολο που το περιβάλλει και που με τη σειρά του εντάσσεται σε κάποιο άλλο πιο ευρύ και προχωρεί η διεύρυνση κι απλώνει για να περάσει στη σφαίρα του σύμπαντος όπου και στέλλει κάθε μια δόνηση απ' το σύνολο της ύπαρξης του. Κάθε παράφωνη επέμβαση, ταράζει τη δονητική αρμονία και προκαλεί ανάλογες αντιδράσεις, σ' όλη την έκταση των πραγμάτων. Αντίθετα, η θετική παρέμβαση που γίνεται με διακριτικότητα και σύμφωνα με την κραδασμιακή δόνηση του περιβάλλοντος χώρου, ενισχύει την αρμονική ταλάντευση των σφαιρών, με αποτέλεσμα τη γαλήνη και την πληρότητα.

Προσοχή λοιπόν πριν από κάθε ανθρώπινη παρέμβαση κι ενόραση για το τι θα επιφέρει. Μοναδική προσπάθεια η διατήρηση ή επαναφορά της αρμονίας. Στην εικόνα, τον ήχο, την σκέψη, στο

συναίσθημα, τη λειτουργία, παντού.

Στέλλα Φανή

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Εντός των Τειχών \(Τεύχος 9\), Δεκαετία 1980-1989, 1986, Λευκωσία, Λευκωσία \(νότια\), Δημόσιοι Χώροι](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entostonteixon:no_9:viasmos

Last update: **2025/07/15 13:46**

